

AJUNTAMENT DE
LES BORGES DEL CAMP

XVIII Premi Literari Les Borges del Camp 2007

PREMI NARRACIÓ

Som el que som **de Diana Díaz Bautista**

© Text: Diana Díaz Bautista
© Edició: Ajuntament de les Borges del Camp

SOM EL QUE SOM (Narració)

Carla:

- Sola?
- No, acompanyada.
- Per què?
- Per què, què?! Nena, estàs a la parra!

La festa, la maleïda festa, només es parlava d'això. Musiqueta "guai" i els quatre penjats de sempre ballant i fent veure que son molt "fashions".

No pensava anar-hi. Ni sola ni acompanyada.

Avui he anat a veure en Marc... estava pensant en el treball de Socials. Jo ja fa dies que el vaig acabar, li he dit que el que hauria de fer és aprofitar els cursos de poesia que fem per la tarda, que encara que els faci per obligació...

Marc:

El treball de Socials sobre els camps d'extermini... no sabia què escriure. El "profe", el Pau, ens va dir que el format de treball era lliure però estava col·lapsat. No se m'acudia res prou original per posar. Escriure no és el meu fort. Potser si que tenia raó la Carla i el que hauria de fer és aprofitar més les classes a "el club de les pomadetes" o club dels poetes que és com titulen el curs...

Al final l'he fet. No és gran cosa. Demà ho hauré de llegir a classe.

Camps d'extermini:

On et prenen el que és teu i et deixen buit.

On les mirades són el foc i el foc les paraules.

On sobreviure és essencial i viure un privilegi.

On ja no tens res més que a tu mateix.

On saps que cada moment pot ser l'últim.

On et manen i no pots dir res.

On morir de dolor deixa de ser una expressió.

Carla:

Més que mai, avui en Marc estava genial. Ha llegit el poema sobre els camps d'extermini. A en Pau li ha agradat molt i li ha dit. El Marc, cada dia em sorprèn més. Quan ha acabat de llegir ha vingut al meu lloc...

- Saps què Carla?
- Què Marc?
- Que per sobre de tot, espero que t'hagi agradat a tu.

I no se m'ha tret el somriure fins que he arribat a casa. Aquestes coses a vegades em fan pensar que coses tan simples, fan que puguem ser molt feliços. Però no em vull fer il·lusions amb en Marc. És diferent a tots els altres nois, em sento molt bé al seu costat però cada cop em costa més ser amiga seva. Sovint penso que sóc una estúpida per haver-me enamorat d'ell, que per un amic amb el que tinc una amistat tan maca, amb tanta confiança, per la tonteria de l'amor es pogués espatllar. Però no hi puc fer res en contra dels sentiments.

Des que hem començat el curs de poemes, per les tardes que m'he animat a escriure, et fa pensar i et fa veure el que realment sents. És una sensació agradable. Últimament, per això, només escric per en Marc i d'en Marc. Mai ha llegit el que he escrit.

Tant de bo:

Tant de bo pogués mirar-te als ulls i dir-te el que sento.
Tant de bo pogués dir-te lo guapo que ets, encara que ja t'ho dic.
Tant de bo pogués abraçar-te i dir-te, avui t'estimo més que ahir.
Tant de bo poguéssim anar on volguéssim agafats de la mà.
Tant de bo pogués estar amb tu sense sentir res i...
tant de bo pogués conservar l'amistat tal i com estava i no dir-te el que sento.
Tant de bo pogués fer-ho. Tant de bo no t'estimés.
Tant de bo...

Joel:

Encara no sé què fer per a la festa. Hauria de buscar parella però tampoc sé a qui demanar-li. Ho he estat parlant amb el Marc, abans.
 Les festes m'agraden, per les "pastis" més que res... He convençut al Marc perquè es prenès una a la festa. Necessita relaxar-se. M'ha dit que s'ho ha de pensar però segur que al final se'n pren una.
 Aquest "tio" cada dia està pitjor, avui se li ha caigut un full de la jaqueta... posava:

Exercici 2: Intenteu escriure el que us vingui al cap:

~~Després aniré a comprar el pa.~~ N'estic fart, parlaré quan tingui alguna cosa a dir, si no tinc res a dir callaré, per què he de parlar? Tan importants són les paraules? Jo crec que la gent no s'entén perquè parla massa, que no parlin, coi! Que s'abracin, que es facin petons i que es callin d'una vegada!!!!
Amb lo bonics que són els silencis....

Deu ser del club aquest al que va ara.

Carla:

Que pesada que és la Laura, sempre em fa empenyar i després sempre en surto jo perjudicada, clar, com que sóc la germana gran he de ser més responsable...

Aquest vespre és la festa. Al final he decidit anar-hi, perquè en Marc m'ho va demanar i

prefereixo fer el sacrifici d'anar-hi, a que en Marc se'n busqui una altre.
Encara no sé ben bé que em posaré. Segurament els pantalons texans negres i la samarreta blava de tirants, però no n'estic segura. Sempre ens pensem molt el que ens posarem i realment tampoc sabem perquè ho fem. Una manera de voler demostrar alguna cosa?

Marc:

La festa ha estat brutal, la Carla estava guapíssima.
Primer l'he anat a recollir a casa seva i ha trigat bastant a baixar, com sempre. Quan l'he vista...

- Uau!
- Què? – M'ha dit ella.
- Res, estàs... fantàstica.

S'ha posat molt vermella.

Després em anat a la festa. Al començament ha estat molt bé, he estat ballant amb la Carla. Al principi m'ha fet vergonya, jo no sé ballar, en canvi ella ho feia molt bé. A poc a poc ens em anat acostant i ella em portava. La música, el fum, la gent rient, la Carla. Llavors han ficat una cançó tranquil·la, lenta. Totes les parelles han començat a apropar-se i la Carla i jo ens em quedat parats. Mirant-nos. I de cop, tot ha començat a passar molt lent, la Carla ha començat a apropar-se a mi i jo m'he apropat a ella. L'he agafat de la mà, les tenia molt suaus i després ella ha posat les mans a les meves espatlles i jo a la seva cintura. Ens em abraçat i a poc a poc, molt a poc a poc em començat a moure els peus al ritme de la música. He tancat els ulls i només la sentia a ella. La seva olor. Els seus braços agafant-me. Els seus cabells. Ella. La Carla.

Quan ha acabat la cançó ens em separat de seguida. La màgia se n'havia anat i llavors ha dit:

- Ara torno.

Per uns moments m'havia quedat immòbil però després he reaccionat i he anat a buscar el Joel. Estava al lavabo passant "pastis". Jo estava molt nerviós i m'ha insistit molt a que me'n prenguéss una, jo no volia però m'ha començat a dir que era un "maricón". Al final me n'ha donat, jo no seré menys que ell. A la pastilla, no sé ben bé que hi posava, tampoc m'he parat a mirar-ho, però al prendre-me-la m'he sentit millor.

M'he quedat una estona amb ell mirant com venia i després me n'he tornat a la festa. Tot es movia i tenia ganes de fer de tot. Ballar. I ballava.

- Marc?
- Carla!!!
- Marc, estàs bé?
- És clar que eestic bééé! Que no emmmm vvveus? Baaallem, Carla! Balla amb mi!
- Què t'has pres?

I fins aquí no recordo res més.

Carla:

La millor i la pitjor nit de la meva vida.

Només baixar de casa, en Marc m'ha dit que estava fantàstica.

A la festa tot anava normal al principi, una festa com qualsevol altre, amb la música de sempre, fins que han posat "Boig per tu" de Sau.

En Marc i jo ens em quedat parats mirant-nos. Jo volia fugir però llavors en Marc m'ha agafat la mà. El cor m'anava a un milió de batecs per segon, però no he pogut apartar la mirada i llavors l'he agafat per les espatlles i ell m'ha agafat per la cintura i he tancat els ulls. Tot molt lent, tot perfecte, jo estava a la lluna però ell estava allí. La seva olor.

M'agrada molt la seva olor, sempre la sento, però ara la sentia més que mai, el sentia a ell més que mai. *Boig per tu...*

- Ara torno.

Havia de fugir d'allà. Me n'he anat corrents. He pujat totes les escales de l'edifici, corrents i llavors he arribat a la terrassa. No hi havia ningú. Només la lluna i jo. *Boig per tu...*
El cor encara m'anava a cent.

- Per què tot és tant complicat?

Silenci.

He tornat a baixar. A poc a poc. A la festa tot seguia igual, la gent seguia ballant igual. Excepte una persona que ballava desmesuradament. Sobresortia de la resta. Me n'he anat acostant. Tenia curiositat de saber qui era.

- Marc?

- Carla!!!

- Marc, estàs bé?

- És clar que eestic bééé! Que no emmmm vvveus? Baaallem, Carla! Balla amb mi!

- Què t'has pres?

- Res!!

- No t'haurà donat res el Joel, no?

- Deixa estar el Joel! Ara només estem tu i joo! Vinee Carlaaa! Abraçaaaam!

A partir d'aquí la cosa ha començat a ser molt violenta, m'ha abraçat molt fort, casi m'ofegava i m'anava dient "t'estimo Carla".

I aleshores m'ha fet un petó. No m'ha agradat gens. I aleshores s'ha donat la volta i s'ha caigut a terra. M'ha fet molta llàstima.

Quan anàvem pel carrer ell només repetia que volia tornar a la festa però jo no li feia cas. Preferia acompanyar-lo a casa i després anar-me'n jo a la meua. Estava una al costat de l'altra.

Marc:

He estat parlant amb la Carla i m'ha explicat el que va passar ahir. El petó.

N'estic molt penedit. El que havia passat mentre ballàvem va ser tan... vaig sentir coses que mai havia sentit però...

Sóc un especialista en espatllar-ho tot. No hauria d'haver fet cas al Joel.

- Però Carla, va ser el Joel que...

- Això no és cap excusa, Marc i ho saps perfectament.

- Ja sé que jo sóc propietari de mi mateix, però és que a vegades el Joel...

- El Joel, el Joel, el Joel...

Carla:

El monitor del curs de poesia, només entrar a la classe ha dit:

- Avui escriureu una poesia volent-li dir a alguna persona, propera a vosaltres, alguna cosa. No us penseu que us demano que escriviu un poema d'amor ni molt menys. No, no és això. Per exemple, esteu farts que la vostra mare no us deixi tornar tard a casa per la nit. Doncs li direu avui, en forma de poesia.
- I després li hem de donar a la persona a qui li hem escrit?
- Home, seria el millor, però és decisió vostra.

Tothom s'ha posat a escriure de seguida. Jo m'he estat força estona pensant i al final m'ha vingut la inspiració de no sé on.

Al sortir el Marc se n'estava anant. Des que li vaig explicar el que havia passat a la festa que no ens parlàvem. M'he posat a caminar darrere seu, al cap i a la fi vivíem al costat, però ell ha notat que el seguia i s'ha girat.

- M'estàs seguint?
- Jo també he de fer aquest camí per tornar a casa.

I llavors ell s'anava a canviar de vorera.

- Espera!
- Què vols, Carla? Tinc pressa.
- És que li he de donar la poesia a la persona a la que li he escrit.
- I a mi què?
- Doncs, que ets tu. Té.

Me n'he anat a casa corrents, ni tan sols he mirat si l'ha obert o què ha fet amb ella.

Marc:

M'he passat tota la classe dels "Super poetes en acció" pensant en la Carla. No puc oblidar el ball, no puc oblidar la seva olor, la seva pell. La Carla és amiga meva i tinc por.

Al sortir m'ha donat el poema que el monitor del curs havia dit que havíem de fer per algú, dient-li alguna cosa. Jo no n'he fet cap. Ella sí. M'ha sorprès que me'l donés a mi.

Ara l'acabo d'obrir, estava dins d'un sobre. No l'he obert fins a arribar a casa, volia llegir-lo bé.

Com les papallones:

*Volar com les papallones.
Seguir el camí, saber on vas, estar segur.*

Mai saps qui ets de debò.

*Sempre hi ha algú que et fa canviar d'opinió,
et fa dubtar del que realment creus,
et fa donar voltes.
Però has de saber quins són els teus principis.
Valorar el que és important.*

*I mai dubtis qui ets, ni que és el que vols.
Tu ets tu, amb les teves idees.
Sense etiquetes.
I encara que et facin dubtar,
tu sempre has de mirar endavant, i lluitar.
T'estimo.*

Carla:

He anat al “parc de la gespa” a donar una volta com faig cada tarda amb el Marc, amb la diferència, que ell avui no hi era. Encara estava pensant en el poema i en com deuria haver reaccionat.

M'he assegut al banc de sempre, el que dona a les vistes al petit estany que hi ha al parc. Però sola no era el mateix. Després m'he posat a pensar en diferents coses sense importància, d'aquelles que penses perquè sí, que no saps perquè les penses. I llavors, quan estava distreta pensant, ha sigut quan el Marc s'ha assegut al meu costat.

- Un euro pels teus pensaments.
- Un euro? Els meus pensaments són més cars.
- Segur que pensaves en temes banals
- Com ho has sabut?
- No ho sabia, però gràcies per dir-m'ho. Al final m'han sortit gratuïts.
- Burro!

Ens em quedat callats molta estona, només miràvem l'estany. El Marc se m'ha quedat mirant, jo no el mirava, però sentia com ell ho feia fins que al final l'he mirat jo també. I ens hem quedat mirant-nos. I ara el notava més a prop que a la festa i no ens estàvem tocant. Sentia la seva mirada i m'ho estava dient. I m'ha agafat de la mà, un altre cop i jo li he posat la mà a la galta i llavors m'he acostat a ell i llavors, ell s'ha acostat a mi. I...

Marc:

Ara:

*Ara que et tinc a prop.
No et deixaré marxar.
Cada cop que et miro,
que em mires.*

*Cada moment és màgic,
cada moment amb tu.
Ara ja no tinc por.
Som el que som.
Sentim el que sentim.
Volem el que volem.
I prou.
Ara sí, lluitarem pels nostres somnis.*